

Докато той отпръгаше воловете, Ванчо скочи отъ колата и се затече къмъ чешмата. Насмука сесъ студена вода, гмурна глава като пастица въ каменното корито, изми ржцетъ и лицето си и се загледа въ голъмата мраморна плоча, която красъше чешмата. Взрѣ се въ издълбанитѣ букви на плочата и прочете: „Построена въ 1920 г. отъ дѣдо Стойно козаря. Пийте и не забравяйте, че бистра водица — мирна главица, и помнете нещастния си дѣдо Стойно“.

Когато колата заскърца пакъ изъ прашния пѣтъ, Ванчо попита баща си:

— Татко, ти прочете ли писаното на плочата надъ чешмата?

си малъкъ, не можешъ я разбра.

— Татко, разправи ми я, не съмъ малъкъ, — настояваше Ванчо.

Бай Младенъ подвикна на воловете, поизкашля се и заразправя:

— Дѣдо Стойно бѣше на времето си най-голѣмиятъ богаташъ не само въ нашето село, а и въ околията. Нивитѣ, ливадитѣ и горитѣ му нѣмаха край. А пѣкъ овце, кози, пчели, коне, говеда имаше безброй. Той бѣше добъръ, уменъ и милостивъ — кжщата му бѣше винаги отворена за бедни и богати. Всички го почитаха и уважаваха като истински баща. Една само мжка тегнѣше като камъкъ на доброто му сърдце. Единствениятъ му синъ Димитъръ не излѣзе човѣкъ. Стане

— Не съмъ, но зная, какво пише. Това е чешмата на дѣдо Стойно козаря. Кой не го познава него, Богъ да го прости. Отгърва се и той нещастникътъ отъ тази грѣшна земя. Че тя, неговата история може ли да се разправи, или опише? Ти

ли кражба, той е тамъ, стане ли убийство — сжщо. А като се напие, никой не може да излѣзе насреща му. Ожениха го, дано се поправи и вразуми, но и това не помогна. Отъ сутринъ до късна вечеръ играеше на карти изъ кръчмитѣ и пие-